

¹⁰Ezt az üdvösséget keresték és kutatták a próféták, akik a nektek szánt kegyelemről prófétáltak,¹¹kutatva, hogy melyik vagy milyen időről tett kijelentést a Krisztus bennük levő Lelke, amikor előre bizonyosságot tett a Krisztusra váró szenvedésekről, és az ezeket követő dicsőségről.¹²Ők azt a kijelentést kapták, hogy nem maguknak, hanem nektek szolgálnak azokkal, amikről most az evangélium hirdetői prédikálnak nektek a mennyből küldött Szentlélek által, és amikbe angyalok vágyakoznak beletekinteni.

Kedves Testvéreim!

Tavaly már egyszer említettem, hogy barátommal részt vettünk egy szabaduló-szobás játékban. Mivel korábban nem volt részem ilyenben ezért igencsak nagy hatást gyakorolt rám. Ez egy olyan – manapság eléggé népszerű - játék, amelyben bezárnak egy szobába, ahonnan ki kell szabadulni. Ehhez különböző feladatokat kell megoldani. A mi esetünkben számszörös és kulcsos lakatokat valamint széfeket kellett kinyitni. Minimális információ állt rendelkezésünkre. Az elején kezünkbe nyomtak egy papírt, hogy ez segítség lesz, mint később kiderült az is volt, de akkor eléggé összevissza dolognak tűnt, számokkal, ábrákkal. A szabadulásra 60 percünk volt. Amikor bezártak bennünket a szobába, az első és legfontosabb feladatunk az volt, hogy rájövünk a szobában elhelyezett tárgyak, rajzok, számok hogyan segítenek a szabadulásban. Eleinte összefüggéstelennek tűnt minden. Találtunk elrejtve különböző dolgokat, tárgyakat, de azt sem tudtuk, hogy azok használhatóak lesznek-e a szabadulásunkhoz. A teljes tanácsstalanság után aztán egyszer csak kezdtek összeállni a dolgok. Egyre több lakat nyílt ki, de egy ponton megakadtunk. Láttam ezt a játékvezető is, aki kamerával figyelt minket, és egy monitoron keresztül küldött nekünk segítséget. Eleinte a segítség is értelmetlennek tűnt, de aztán rájöttünk, hogy e nélkül nem tudtuk volna megoldani a következő feladatot. A segítséggel már összeállt a kép, sikerült megoldani az utolsó feladatot is és bár az utolsó másodpercben, de kinyílt a szoba ajtaja és kiszabadultunk.

Több, hasonló játékról is hallottam már. Például egy nyomozós játékról, amelyben egy csapat nyomoz egy gyilkos után. Mindenki csak rész információval rendelkezik, de ezekből, ha sikerül összeállítani a teljes képet, akkor kiderül, hogy ki volt az elkövető.

Ezek a játékok mind az emberi találékonyságra, a csapatmunkára, az egymásra és a környezetünkre figyelésre építenek. Izgalmas valóságban játszódó játékok ezek. Tényleg bezártak egy szobába, és bár tudtuk, hogy bármikor megnyomhatjuk a pánikgombot, de ez fel sem merült, kerestük a kiutat, mintha az életünk múlna rajta.

Amikor az ember érzi a szorítást, akkor ösztönösen szabadulni szeretne. Amikor bezárják, menekülési utakat keres. Amikor sarokba szorítják, azon gondolkodik, hogy hogyan jöjjön ki jól az adott helyzetből.

A világ legnagyobb „játékában”, amit úgy hívnak, hogy élet ugyanígy vagyunk ezzel. Abban a rövid időben, amely kinek-kinek adatik, keressük a szabadulás lehetőségét. Próbáljuk összeállítani a képet, mi a fontos és mi nem az. Akkor, amikor érezzük a szorítást, talán jobban keresünk, de vannak szakaszok, amikor köszönjük jól elvagyunk mi itt is, ebben a szobában. Talán még azt a kérdést is feltesszük: van-e élet a szobán túl?

Ha odafigyelünk a jelekre, akkor megláthatunk már valamit a szabadulásból, akkor megláthatunk valamit abból az életből amely el van készítve a mi számunkra. Akkor tovább láthatunk a szobánál.

A vízkeresztidőszak végéhez értünk. A jövő héttől már a böjtelő időszaka következik. A vízkeresztről már korábban elmondam, hogy az Isten dicsőségének megjelenését ünnepeljük ekkor, így teljesen természetesen összekapcsolódik karácsonnyal ez az ünnep, hiszen Jézus születésével kezdődött az Isten dicsőségének kiadása. Míg a karácsony arról szól, hogy megjelent, addig a vízkereszt arról, hogy mi észrevesszük-e ezt. Mai ígénkben Péter apostol levelének elejéről olvashattunk egy rövid részletet.

A levél legelején az apostol felhívja a figyelmet a címzetteknek arra, hogy az üdvösség már az övék. És bár kísértések, megpróbáltatások érik a gyülekezetet, de ne felejtsek el azt, hogy őket már Isten hatalma őrzi az üdvösségre.

A kulcs szó az ezt követő igeszakaszban is, mai ígénkben is az üdvösség. De mit is jelent ez a szó? Sokak szerint azt, hogy majd ha meghalunk, akkor a mennybe kerülünk. Sokszor azt is megfogalmazzák, hogy ezt a földi életet végig kell szenvedni és akkor majd a mennyben vár a jutalom. Péter ezzel szemben azt írja: *Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek,⁹mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét.*

Számaára tehát az üdvösség nem egy valamikor a halál után bekövetkező állapota a hívő embernek, hanem az már most a sajátja, és ez olyan fajta örömmel tölti el, ami – ahogy ő írja – kimondhatatlan, dicsőült öröm.

Evangélikusok vagyunk – azt jelenti örömhír közvetítő – vajon rajtunk meglátszik-e ez az öröm? Ha nem akkor nem jó úton járunk.

Amikor a gyerekek várnak valamit, akkor ezt hihetetlen örömmel tudják tenni. Már előre mosolyognak, pedig nem is tudják mi vár rájuk, amikor szenteste belépnek a karácsonyfával díszített szobába. Ugrálnak örömben, pedig még meg sem kapták az ajándékot. De tudják, hogy az már az övék, már csak idő kérdése, és minden ajándék az övék. Már előre mesélnék róla, hogy milyen lesz majd, amikor csengetnek az angyalok, hogy be lehet menni. Már előre nagyon nagy az izgalom: vajon megkapom-e azt, amire vágytam? Visszatérve a szabaduló-szobára. A játék közben nem voltam elkeseredve a bezártságomon, nem éreztem pánikot, hogy mi lesz most, hiszen tudtam, hogy úgyis megszabadulok, persze az nem mindegy, hogy hogyan győztesen, vagy vesztesen, de nem ezen gondolkoztam, hanem a feladatokra koncentráltam, a jelekre figyeltem. Az egész játék ideje alatt ott volt a szabadulás utáni vágy feszültsége, de annak az öröme is, ha egy-egy dolog hozzásegített ahhoz, hogy közelebb kerüljünk a célhoz.

Örömmel játszottam a szabadulás játékát.

Péter azt írja mai alapigénkben az üdvösségről:

¹⁰Ezt az üdvösséget keresték és kutatták a próféták, akik a nektek szánt kegyelemről prófétáltak,¹¹ kutatva, hogy melyik vagy milyen időről tett kijelentést a Krisztus bennük levő Lelke, amikor előre bizonyágot tett a Krisztusra váró szenvedésekről, és az ezeket követő dicsőségről. ¹²Ők azt a kijelentést kapták, hogy nem maguknak, hanem nektek szolgálnak azokkal, amikről most az evangélium hirdetői prédikálnak nektek a mennyből küldött Szentlélek által, és amikbe angyalok vágyakoznak beletekinteni.

A próféták az Ósz. lapjain mind-mind birtokában voltak az üdvösségre vezető út egy-egy részletének. Részinformációkkal rendelkeztek. Volt aki úgy, hogy talán nem is tudott róla, hogy prófétál, mások tisztában voltak vele, hogy a messiásról szól a jövődőlésük, de nem tudták, hogy mikor és hogyan fog beteljesülni mindaz, amit le kellett írniuk. Mások már egészen konkrét személyekben is gondolkoztak, hogy talán ő lesz az, de csalódniuk kellett.

Isten a szabadulás útjának információit elrejtette az Ószövetség lapjain, nem kegyetlenségből tette ezt, hanem azért, hogy észrevegye ez ember azt, hogy ő bezártságban él, a bűn rabságában, és vágyjon a szabadulásra, keresse a szabadulás útját. Minden információ rendelkezésre állt, mégsem tudta azt senki összeállítani, de a vágy megszületett. Szabadulni szeretnénk, megváltást szeretnénk, üdvösséget szeretnénk.

Isten a tervének részleteit senkinek nem árulta el – azt írja Péter: angyalok vágyakoztak abba betekinteni. Tehát sem a földi világban, sem máshol nem ismerte senki Isten üdvözítő tervét, egészen addig, amíg meg nem jelent a „monitoron” a segítség. Az a segítség, amely nélkül a feladvány, csak feladvány marad, amely nélkül a kép nem áll össze egy egészé, amely nélkül nincs szabadulás.

Érdemes megfigyelni az evangéliumi leírásokban azt, hogy mindegyik evangélistánk eszébe jut Jézus minden lépéséről egy-egy ószövetségi prófécia. Összeáll a kép. Még az evangéliumok megszületése előtt Péter éppen erről beszél levelei címzettjeinek. Nektek már összeállt a kép, a ti szabadulásotok már készen van, az üdvösség már a tiétek. Érzitek-e ezt?

Amikor a szabaduló szobában ráleltem a végső megoldásra, akkor ujjongó örömmel adtam ezt barátom tudtára, aki rohant oda, hogy ő is részese lehessen, ő is meglássa, hogy kinyílik az ajtó.

Vajon tudsz-e így örülni az Isten szabadításának. Mert itt rólad van szó. Isten neked is elkészítette a szabadulás útját. Élsz-e ezzel a lehetőséggel? Jézus Krisztus azért jött, hogy neked üdvösséged legyen. Feláldozta magát, hogy neked ne kelljen a bezárt szobában maradnod, hanem kiléphess a fényre, az üdvösségre. Megosztod-e ezt az örömet másokkal? Van egy gyerekének, amely erről szól: Mondd el a hegyek ormán, a boldog hírtől zengjen a vidék, mondd el a hegyek ormán, hogy földre szállt az ég.

Péter lelkesedése, a szabaduláson érzett öröme az egész levelén átsugárzik. És tudni kell azt, hogy mindezt aközben, hogy ő maga is megpróbáltatásokon, nehézségeken, üldöztetésen megy keresztül, mégis mosolyog, mert neki üdvössége van. Neked is üdvösséged van. Isten dicsősége megjelent ebben a világban, erről szól a vízkereszt, illetve arról: meglátszik-e ez rajtad? *Fölötted ott ragyog az Úr, dicsősége meglátszik rajtad.*(heti igénk)